

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Sžf/26/2013
Identifikačné číslo spisu:	7011200701
Dátum vydania rozhodnutia:	26.02.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Hargaš
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:7011200701.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členiek senátu JUDr. Aleny Adamcovej a JUDr. Zdenky Reisenauerovej, v právnej veci žalobcu: RELAX s.r.o., so sídlom Grunt č. 30, Medzev, IČO: 36 571 423, adresa na doručovanie Jánošíkova 9, Košice, zastúpeného vedúcim právneho odboru žalobcu JUDr. Petrom Blaškom, PhD., trvale bytom v Košiciach, Bernoláková 31, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná ul. 63, Banská Bystrica, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/223/10261-53804/2011/990057-r zo 16. mája 2011, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach, č. k. 6S/81/2011-244 z 29. novembra 2012, jednomyseľne takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach, č. k. 6S/81/2011-244 z 29. novembra 2012 p o t v r d z u j e.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Krajský súd v Košiciach (ďalej v texte rozhodnutia len „krajský súd alebo „prvostupňový súd“) rozsudkom č. k 6S/81/2011-244 z 29. novembra 2012 postupom podľa § 250j ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti hore označeného rozhodnutia žalovaného, ktorým potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Moldava nad Bodvou č. 711/230/1795/11/Kov zo dňa 1. februára 2011, ktorým bola zamietnutá žiadosť žalobcu o povolenie obnovy konania ukončeného právoplatným rozhodnutím Daňového úradu Moldava nad Bodvou č. 711/230/20561/10/Kov zo dňa 7. októbra 2010, ktorým bol žalobcovi ako platiteľovi dane vyrubený rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie III. štvrťrok 2008 v sume 7.003,31 €. O trovách konania rozhodol s poukazom na ust. § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že ich náhradu neúspešnému žalobcovi nepriznal.

Krajský súd v odôvodnení rozsudku skonštatoval, že nakoľko žalobca v návrhu na obnovu konania a ani v odvolaní proti rozhodnutiu správneho orgánu prvého stupňa, skutkovo dôvod obnovy konania podľa § 51 ods.1 písm. b/ zák. č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných

finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 511/1992 Zb.“) nevymedzil, nekonkretizoval dôkazy o ktoré sa opieralo rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa, ktoré sa ukázali ako nepravdivé, sa otázkou či bol daný dôvod na obnovu konania podľa ust. § 51 ods. 1 písm. b/ zák. č. 511/1992 Zb., nemohol zaoberať. Dôkazy, ktoré žalobca pripojil k svojmu odvolaniu smerujúcemu proti dodatočnému platobnému výmeru Daňového úradu Moldava nad Bodvou č. 711/230/20561/10/Kov zo dňa 7. októbra 2010, boli vydané až po rozhodnutí daňového úradu, a preto sa nimi daňový úrad zaoberať ani nemohol, čím nebola splnená základná podmienka v zmysle ust. § 51 ods. 1 písm. b/ zák. č. 511/1992 Zb.) t. j., aby rozhodnutie Daňového úradu Moldava nad Bodvou zo dňa 7. októbra 2010 bolo vydané na základe týchto dôkazov.

Podľa názoru krajského súdu nebola splnená ani jedna podmienka pre naplnenie dôvodu obnovy konania podľa ust. § 51 ods. 1 písm. a/ zák. č. 511/1992 Zb., ktorých kumulatívne splnenie je potrebné, a to :

- existencia nových skutočností alebo dôkazov, ktoré vyšli najavo dodatočne po právoplatne ukončenom daňovom konaní,
- musí ísť o také skutočnosti alebo dôkazy, ktoré mohli mať podstatný vplyv na rozhodnutie,
- tieto skutočnosti a dôkazy sa navyše nemohli uplatniť v daňovom konaní bez zavinenia účastníka konania.

Dôkazy, ktoré žalobca uviedol v návrhu na obnovu konania, ktoré mali odôvodňovať povolenie obnovy, podľa názoru krajského súdu nevyšli najavo po právoplatnom ukončení daňového konania vedeného Daňovým úradom Moldava nad Bodvou, nakoľko zistil, že skutočnosti vyplývajúce z obsahu potvrdení súdnych exekútorov N.. W.K. a N.. D. Y., boli známe daňovému subjektu už v čase výkonu daňovej kontroly, pretože žalobca v daňovom konaní tvrdil, že predmetné služby boli súdnym exekútorom poskytnuté dodávateľom TRIO SERVICE P.B. Košice (N.. C. H., PhD.). Krajský súd uviedol, že nie je rozhodujúce, kedy bolo potvrdenie o skutočnostiach známych žalobcovi vyhotovené a v tejto súvislosti poukázal na to, že nové dôkazy musia mať takú kvalitu, že v prípade ich uplatnenia v pôvodnom konaní objektívne mohli zmeniť názor správneho orgánu na rozhodnutie vo veci. V prípade, ak by aj tieto potvrdenia súdnych exekútorov boli vydané pred vydaním rozhodnutia zo dňa 7. októbra 2010, nemohli mať vplyv na vydanie tohto rozhodnutia, pretože tieto skutočnosti boli správcovi dane známe z tvrdení žalobcu. V súvislosti s nezavinenou nemožnosťou uplatnenia dôkazov v daňovom konaní, účastníkom konania ako poslednou podmienkou, krajský súd uviedol, že nič nebránilo žalobcovi zabezpečiť a predložiť potvrdenia súdnych exekútorov o skutočnostiach uvedených v týchto potvrdeniach ešte pred vydaním rozhodnutia zo dňa 7. októbra 2010. Napokon krajský súd mal za to, že ani zápisnice o miestnych zisťovaniach vykonaných daňovými úradmi u menovaných súdnych exekútorov, nebolo možné hodnotiť ako skutočnosti a dôkazy v zmysle ust. § 51 ods. 1 písm. a/ zák. č. 511/1992 Zb., pretože tie sa týkali výkonu daňových kontrol u súdnych exekútorov za rok 2009 a nie za predmetné zdaňovacie obdobie III. štvrťrok 2008.

Záverom krajský súd skonštatoval, že žalobca svoje žalobné námietky vo vzťahu k predmetu konania podľa § 51 ods. 1 písm. a/, b/ zák. č. 511/1992 Zb. nekonkretizoval, ale iba všeobecne tvrdil, že nepovolením obnovy konania bol ukrátený na svojich právach. Zdôraznil, že všetky žalobné námietky sa netýkajú uvedeného predmetu konania, ale týkajú sa daňového konania ukončeného vydaním rozhodnutia Daňového úradu Moldava nad Bodvou zo dňa 7. októbra 2010, ktorými sa súd nemohol v rámci predmetného konania zaoberať. Uviedol, že uplatnené žalobné dôvody musia byť vymedzené predmetom konania, t. j. žalobné dôvody sa musia týkať žalobou napadnutého rozhodnutia, pričom ak táto podmienka nie je splnená, súd sa žalobnými dôvodmi nezaoberá, pretože zákonnosť rozhodnutia možno skúmať len na základe žalobných námietok, ktorých obsahom je tvrdenie o nezákonnosti napadnutého správneho rozhodnutia. Preto sa krajský súd žalobnými námietkami, ktorých obsahom sú tvrdenia žalobcu o nezákonnosti postupu Daňového úradu Moldava nad Bodvou v konaní ukončenom vydaním rozhodnutia zo 7. októbra 2010, nemohol zaoberať.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, ktoré doplnil písomným podaním doručeným odvolaciemu súdu dňa 14. marca 2013 (doplnok č. 1 k odvolaniu).

Vo svojom odvolaní žalobca vyjadril nesúhlas s tvrdením prvostupňového súdu, že subdodávateľ p. N.. H. - TRIO SERVICE je zároveň právnym zástupcom žalobcu v konaní pred daňovým úradom a tým

dodávateľ a žalobca je prepojený jednou osobou, pretože dôkazy to jednoznačne vyvracajú. Uviedol, že prvostupňový súd sa vôbec nevysporiadal s otázkou zákazu prenosu dôkazného bremena zo subdodávateľa na žalobcu.

Tiež namietal, že prvostupňový súd mu nedoručil písomné prílohy žalovaného uvedené v odôvodnení rozsudku na strane č. 4, 3 odseku v prvej vete (vyjadrenie žalovaného z 13. septembra 2011), čo považoval za porušenie svojich práv a právom chránených záujmov v súdnom procese, ktoré môže mať vplyv na konečný výsledok rozhodnutia súdu.

Konštatoval, že prvostupňový súd nevenoval dostatočnú pozornosť komplexnému preskúmaniu veci, návrhom a dôkazom predkladaným žalobcom, ale prevzal subjektívny nepravdivý názor žalovaného bez toho, aby si overil jeho pravdivosť.

Ďalej je z obsahu odvolania žalobcu zrejmé, že nesúhlasil s názorom krajského súdu, že sa nemohol zaoberať otázkou, či bol alebo nebol daný dôvod na obnovu konania podľa ust. § 51 ods. 1 písm. b/ zák. č. 511/1992 Zb., keďže žalobca dôvod na obnovu v návrhu na obnovu konania nevymedzil a nekonkretizoval dôkazy. Uviedol, že dôkazy konkretizoval (všetky podania i oneskorené revokovali konkrétne dôkazy, ktoré však daňové orgány dodnes neakceptovali) a vyslovil presvedčenie, že všetky dôkazy, ktoré sú predkladané účastníkom konania, majú byť preskúmané podľa zákona v jednotlivých procesných etapách a z ničoho nevyplyva, že oneskorený dôkaz nie je dôkazom pre ďalšie konanie. Taktiež nesúhlasil so stanoviskom krajského súdu, že zápisnice z miestnych zisťovaní u súdnych exekútorov vykonaných daňovými úradmi, nebolo možné hodnotiť ako dôkazy, pretože sa týkali roku 2009 a nie III. štvrťroku 2008. Poukázal na pasivitu žalovaného, keď Daňový úrad Moldava nad Bodvou v roku 2008 neurobil nič a až v roku 2009 dožiadal DÚ BA I, BA III. a DÚ Senica, čím bol ukrátený na svojich právach a chránených záujmoch, pretože tým, že mal možnosť nahliadať do spisov, mal aj právo vyjadrovať sa k skutočnostiam v dožiadaniach zistených, pričom tieto jeho práva boli nečinnosťou žalovaného a neexistenciou dôkazov (dožiadaní) ukrátené a mali podstatný vplyv na vydanie rozhodnutia žalovaného v daňovom konaní za III. štvrťrok 2008. Žalobca sa nestotožnil ani so záverom súdu ohľadne nesplnenia podmienok žalobných dôvodov na preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného, pretože sa domnieval, že žaloba bola podaná ako komplex od prvopočiatku sporu dňom začatia daňovej kontroly až do súčasnosti, a preto mal byť aj materiál skúmaný ako celok vo všetkých vzájomných súvislostiach a nie len ako fragmenty. Zdôraznil, že v priebehu prvostupňového konania sa dozvedel nové skutočnosti, ktoré predložil súdu doplnkom žaloby z 21. marca 2012, s ktorým sa však krajský súd nezaoberal.

Žalobca v rámci odvolania poukázal tiež na rozsiahlu judikatúru Ústavného súdu SR, ktorú zároveň citoval. Vzhľadom na to, že krajský súd pochybil, v konaní spôsobil vady, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia, žalobca navrhol, aby odvolací súd jeho odvolaniu vyhovel, napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

K podanému odvolaniu sa písomne vyjadril žalovaný správny orgán, ktorý navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správne potvrdil. V súvislosti s posudzovaním splnenia podmienok podľa písm. a/ ust. § 51 ods. 1 zák. č. 511/1992 Zb. žalovaný uviedol, že zo spisového materiálu vyplýva, že skutočnosti, ktoré boli obsahom potvrdení súdnych exekútorov boli žalobcovi známe už v čase vydania dodatočného platobného výmeru správcu dane o vyrubení rozdielu dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie III. štvrťrok 2008 a žalobca mal možnosť tieto dôkazy uplatniť v priebehu daňového konania. Pokiaľ sa jedná o dôvod obnovy konania uvedený v písm. b/ citovaného zákona, žalobca podľa názoru žalovaného nepreukázal skutočnosti, ktoré by spochybnil pravdivosť dôkazov, ktoré boli podkladom pre vydanie dodatočného platobného výmeru správcu dane. Mal za to, že vyššie uvedené preukazuje, že neboli splnené podmienky pre obnovu konania.

V písomnom podaní doručenom odvolaciemu súdu dňa 14. marca 2013, označeným ako doplnok k odvolaniu č. 1, žalobca uviedol, že :

- po podaní odvolania v merite veci mu z Daňového úradu Košice bolo doručené predvolanie na 18.2.2013 za účelom exekúcie údajného kumulatívneho daňového nedoplatku 83.590,80 €, v ktorom je zahrnutý i dovýrub DPH za III. kvartál 2008 vo výške 7.003,31 €,
- ústne exekučné pojednávanie sa uskutočnilo na Daňovom úrade Košice dňa 27. februára 2013, o

ktorom bola spísaná zápisnica, ktorej neoddeliteľnou súčasťou je aj jeho stanovisko z 27. februára 2013. Žalobca vzhľadom na to, že uvedený postup považoval za mimosúdny nátlak na protistranu v práve prebiehajúcom súdnom procese, ktorým je zastrašovaný až likvidačným spôsobom, uvedené spolu s pripojeným predvolaním, zápisnicou a stanoviskom predložil súdu za účelom posúdenia s tým, aby ich zobral do úvahy pri rozhodovaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. s použitím § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 vetou prvou O.s.p. a § 211 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech.

Podľa ust. § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa ust. § 247 ods. 1 O.s.p. podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Podľa ust. § 2 ods. 1 zák. č. 511/1992 Zb., v daňovom konaní sa postupuje v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a ostatných osôb zúčastnených v daňovom konaní.

Podľa ust. § 51 ods. 1 písm. a/ - c/ zák. č. 511/1992 Zb., konanie ukončené právoplatným rozhodnutím okrem rozhodnutia, ktorým sa rozhodnutie zmenilo mimo odvolacieho konania (§ 53 ods. 3) a rozhodnutia o námietke (§ 50 ods. 3), sa obnoví na žiadosť účastníka konania alebo z úradnej moci, ak

- a) vyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré mohli mať podstatný vplyv na výrok rozhodnutia a nemohli sa v konaní uplatniť bez zavinenia účastníka konania,
- b) rozhodnutie bolo vydané na základe dôkazov, ktoré sa ukázali ako nepravdivé, alebo rozhodnutie sa dosiahlo trestným činom,
- c) rozhodnutie záviselo od posúdenia predbežnej otázky, o ktorej príslušný orgán rozhodol inak.

Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/223/10261-53804/2011/990057-r zo dňa 16. mája 2011, ktorým žalovaný ako druhostupňový správny orgán podľa ust. § 48 ods. 5 zák. č. 511/1992 Zb. potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Moldava nad Bodvou č. 711/230/1795/11/Kov zo dňa 1. februára 2011, ktorým v zmysle ust. § 52 ods. 1 a 5 zák. č. 511/1992 Zb. bola zamietnutá žiadosť žalobcu o povolenie obnovy konania ukončeného právoplatným rozhodnutím Daňového úradu Moldava nad Bodvou č. 711/230/20561/10/Kov zo dňa 7. októbra 2010 o vyrubení dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie III. štvrtrok 2008.

Z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že Daňový úrad Moldava nad Bodvou vydal 7. októbra 2010 dodatočný platobný výmer č. 711/230/20561/10/Kov, ktorým vyrubil žalobcovi daň z pridanej hodnoty za III. štvrtrok 2008 v sume 7.003,31 €. Žalobca podal voči nemu odvolanie, avšak po uplynutí zákonnej lehoty na podanie odvolania (Oznámenie Daňového úradu Moldava nad Bodvou zo dňa 18. novembra 2010). Rozhodnutie daňového úradu nadobudlo právoplatnosť dňa 11. novembra 2010.

Žalobca v písomnom podaní, ktorým doplnil svoje odvolanie žiadal, aby daňový úrad chápal odvolanie ako podnet na mimoriadny opravný prostriedok v zmysle ust. § 51 ods. 1 zák. č. 511/1992 Zb., nakoľko sa domnieval, že vyšli najavo nové skutočnosti a dôkazy, ktoré majú podstatný vplyv na výrok vyššie citovaného rozhodnutia. Uvedené podanie, nakoľko nemalo náležitosti podľa ust. § 51 ods. 4 zák. č. 511/1992 Zb., bolo na základe výzvy daňového úradu doplnené. Žalobca v doplnenom podaní uviedol, že vyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré mohli mať podstatný vplyv na výrok rozhodnutia

podľa ust. § 51 ods. 1 písm. a/ zák. č. 511/1992 Zb. a nemohli sa uplatniť v konaní bez zavinenia účastníka konania. Dôkazy, na ktoré poukazoval žalobca, a to potvrdenie N.. W.K., súdneho exekútora ako i N.. W. Y., súdneho exekútora, boli vydané po vydaní dodatočného platobného výmeru zo dňa 7. októbra 2010, a teda preukazujú nové skutočnosti, ktoré vyšli najavo a majú podstatný vplyv na výrok rozhodnutia. Z uvedených potvrdení malo vyplynúť, že došlo k reálnemu poskytnutiu služieb N.. C. H., PhD. v rámci služieb poskytovaných spoločnosťou RELAX s.r.o. Za ďalšie dôležité dôkazy preukazujúce odôvodnenosť návrhu na obnovu konania označil žalobca zápisnice o miestnom zisťovaní Daňového úradu Bratislava I, Bratislava III, obe zo dňa 6. decembra 2010 a DÚ Senica zo dňa 8. decembra 2010, z ktorých taktiež vyplýva osobné poskytnutie služieb JUDr. Petrom Blaškom. Žalobca upozornil aj na dôkazy preukazujúce odôvodnenosť žiadosti o obnovu v podanom odvolaní voči dodatočnému platobnému výmeru Daňového úradu Moldava nad Bodvou, ktorými sa daňový úrad vôbec nezaoberal. Žalobca zastával názor, že tieto dôkazy je potrebné pri obnove konania zohľadniť, pretože podľa ust. § 51 ods. 1 písm. b/ zák. č. 511/1992 Zb. bol dodatočný platobný výmer Daňového úradu Moldava nad Bodvou vydaný na základe dôkazov, ktoré sa ukázali bez bližšej špecifikácie ako nepravdivé.

Daňový úrad Moldava nad Bodvou rozhodnutím č. 711/230/1795/11/Kov zo dňa 1. februára 2011 zamietol žiadosť žalobcu o povolenie obnovy konania ukončeného právoplatným rozhodnutím Daňového úradu Moldava nad Bodvou č. 711/230/20561/10/Kov zo dňa 7. októbra 2010 o vyrubení dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie III. štvrťrok 2008. Uvedené rozhodnutie daňového úradu bolo na základe odvolania žalobcu rozhodnutím žalovaného č. I/223/10261-53804/2011/990057-r zo dňa 16. mája 2011 potvrdené. Predmetné rozhodnutie bolo predmetom preskúmavacieho konania podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací po dôslednom oboznámení sa s podkladmi súdneho spisu, ktorého súčasťou bol aj administratívny spis žalovaného správneho orgánu, dospel k záveru o vecnej správnosti odvolaním napadnutého rozsudku krajského súdu.

Odvolací súd v prvom rade považuje za potrebné zdôrazniť, že predmet konania v správnom súdnictve je daný výkonom napadnutého správneho rozhodnutia. Z uvedeného vyplýva, že úlohou prvostupňového súdu bolo preskúmať zákonnosť postupu a rozhodnutia žalovaného správneho orgánu, ktorým potvrdil prvostupňové rozhodnutie o nepovolení obnovy konania ukončeného právoplatným rozhodnutím správcu dane. Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je vecne správny, dostatočne jasný a zrozumiteľne zdôvodnený, na ktorého odôvodnenie v súlade s ust. § 219 ods. 1, 2 O.s.p. plne poukazuje stotožniac sa pritom s jeho závermi.

Vo všeobecnosti možno konštatovať, že obnova konania je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorý predstavuje výnimku zo zásady nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí v daňovom konaní. Procesná úprava obsiahnutá v ust. § 51 a § 52 zák. č. 511/1992 Zb., rozčleňuje konanie o návrhu na obnovu konania na dve časti. Pri obnove konania sa rozoznávajú dve štádiá konania:

- 1) konanie o povolení alebo nariadení obnovy, v ktorom sa rozhoduje iba o prípustnosti obnovy; príslušný orgán nepreskúmava meritórne výrok rozhodnutia, ale iba zisťuje, či sú splnené podmienky obnovy konania,
- 2) nové konanie, v ktorom sa znova prejedná a znova rozhodne vec, o ktorej sa už v pôvodnom konaní rozhodlo.

V predmetnej právnej veci sa jedná o prvé štádium obnovy konania, teda rozhodovanie o existencii alebo neexistencii dôvodov obnovy konania a nie o priame vyhodnotenie reálneho vplyvu predložených dôkazov na meritum veci, pretože by mohlo ísť o prejudikovanie rozhodnutia v obnovenom konaní, ku ktorému ako takému ešte neprišlo. Správny orgán v prvom štádiu konania o obnove nevykonáva dokazovanie smerujúce k zisťovaniu, či napríklad novopredložený dôkaz reálne má alebo nemá vplyv na meritum veci. Konanie o návrhu na obnovu konania žalobcu bolo v jeho prvej časti ukončené rozhodnutím o zamietnutí návrhu na obnovu konania bez toho, aby sa správny orgán zaoberal meritom veci ako takej. Z uvedeného následne vyplýva záver o tom, že krajský súd tým, že sa vôbec nezaoberal

žalobnými námietkami týkajúcimi sa daňového konania, pričom však svoj postup aj náležite odôvodnil, postupoval v súlade so zákonom, nakoľko predmetom prieskumu bolo rozhodnutie žalovaného, ktorým potvrdil rozhodnutie daňového úradu o zamietnutí návrhu na obnovu konania. Nemožno sa preto ani stotožniť s názorom žalobcu, že žaloba bola podaná ako komplex od prvopočiatku sporu t. j. dňom začatia daňovej kontroly až po súčasnosť a teda materiál mal byť skúmaný ako celok vo vzájomných súvislostiach.

Z ustanovenia § 51 ods. 1 písm. a/ a b/ zák. č. 511/1992 Zb. vyplýva, že konanie ukončené právoplatným rozhodnutím okrem rozhodnutia, ktorým sa rozhodnutie zmenilo mimo odvolacieho konania (§ 53 ods. 3) a rozhodnutia o námietke (§ 50 ods. 3), sa obnoví na žiadosť účastníka konania alebo z úradnej moci, ak

- a) vyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré mohli mať podstatný vplyv na výrok rozhodnutia a nemohli sa v konaní uplatniť bez zavinenia účastníka konania,
- b) rozhodnutie bolo vydané na základe dôkazov, ktoré sa ukázali ako nepravdivé, alebo rozhodnutie sa dosiahlo trestným činom.

Krajský súd sa z pohľadu vyššie citovaného ustanovenia, v rozsahu žalobných dôvodov zaoberal otázkou, či zamietnutie návrhu na obnovu konania žalovaný dostatočne jasne a zrozumiteľne vo svojom rozhodnutí zdôvodnil, či malo jeho rozhodnutie oporu v zákone a či mali žalobcom predložené a v návrhu na obnovu konania uvedené dôkazy nejaký vplyv na zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu, ktoré je predmetom prieskumu, tak ako sa domnieva žalobca a dospel k nasledovným zisteniam, s ktorými sa stotožňuje aj odvolací súd.

Z ustanovenia § 51 ods. 1 písm. a/ zák. č. 511/1992 Zb. vyplýva, že pre povolenie obnovy konania musia byť kumulatívne splnené tri podmienky:

- novosť skutočností alebo dôkazov, ktoré vyšli najavo,
- možnosť ich podstatného vplyvu na výrok rozhodnutia
- nemožnosť ich uplatnenia v konaní bez zavinenia účastníka konania.

Krajský súd vo svojom rozhodnutí skonštatoval, že neboli splnené žiadne z vyššie uvedených podmienok. Odvolací súd hodnotiac záver krajského súdu o charaktere zápisníc z miestnych zisťovaní vykonaných daňovými úradmi a ich nemožnosti hodnotiť ich ako skutočnosti alebo dôkazy, pretože sa týkali výkonu daňových kontrol u súdnych exekútorov za rok 2009 a nie za predmetné zdaňovacie obdobie v spojení s odvolacou námietkou žalobcu, ktorý poukazoval na pasivitu daňového úradu, keď v roku 2008 neurobil nič a v roku 2009 dožiadal Daňové úrady BA I, BA III. a Senica, čím sa cíti byť ukrátený na svojich právach a neexistencia dôkazov mala podľa jeho názoru podstatný vplyv na vydanie rozhodnutia žalovaného - vyhodnotil žalobcovu odvoláciu námietku ako právne bezvýznamnú. Vo vzťahu k samotnej daňovej kontrole nemajú totiž uvedené dôkazy relevanciu vzhľadom na to, že sa jednalo o iné zdaňovacie obdobie iného roku. Okrem iného považuje odvolací súd za potrebné dať žalobcovi do pozornosti, že počas celého daňového konania mal možnosť využívať svoje procesné práva a v konaní vystupovať aktívne.

Odvolací súd sa taktiež stotožnil so záverom krajského súdu, že sa nemohol zaoberať s predloženými dôkazmi z pohľadu, či bol alebo nebol daný dôvod na obnovu konania podľa ust. § 51 ods. 1 písm. b/ zák. č. 511/1992 Zb., keďže žalobca s ohľadom na citované ustanovenie dôkazy, ktoré by preukazovali uvedené nevymedzil ani bližšie nekonkretizoval. V takom prípade nie je skutočne možné posúdiť, konkrétne aké dôkazy - ktoré sú nepravdivé resp. boli dosiahnuté trestným činom - boli základom pre právne závery správneho orgánu a podkladom pre vydanie rozhodnutia.

Podľa § 250b ods. 1 O.s.p. žaloba sa musí podať do dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia správneho orgánu v poslednom stupni, pokiaľ osobitný zákon neustanovuje inak. Zameškание lehoty nemožno odpustiť.

Až do rozhodnutia súdu môže žalobca rozsah napadnutého správneho rozhodnutia obmedziť; rozšíriť ho

môže len v lehote podľa § 250b (§ 250h ods. 1 O.s.p.).

Pokiaľ ide o vyššie citované ustanovenie § 250b ods. 1 O.s.p., lehota ustanovená na podanie žaloby o preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu je lehotou prekluzívnou, a z hľadiska plynutia tejto prekluzívnej lehoty je dôležitý okamih podania návrhu na začatie konania. Podľa doterajšej súdnej praxe žaloba musí byť podaná v lehote 2 mesiacov so všetkými náležitosťami uvedenými v § 249 ods. 2 O.s.p. (okrem prípadu, ak pôjde o povinné zastúpenie v zmysle § 250a O.s.p.), keďže (R 58/2001) súd nevyhľadáva za účastníka konkrétne dôvody nezákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, ktoré majú tvoriť obsah žaloby a určovať rozsah preskúmavania zákonnosti súdom.

Nemožnosť doplniť náležitosti podanej žaloby o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, špeciálne dôvodov nezákonnosti, resp. rozsahu, v ktorom sa rozhodnutie správneho orgánu napáda, po lehote ustanovenej v § 250b ods. 1 O.s.p. vyplýva z ustanovenia § 250h ods. 1 O.s.p., ktorého účelom je zakotviť koncentračnú zásadu v rámci konania o preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu, na základe ktorej už žalobca v priebehu konania nemôže rozšíriť jeho predmet, len ho obmedziť.

Pokiaľ teda žalobca v písomnom vyjadrení - replike k vyjadreniu žalovaného k žalobe, ako aj na pojednávaní uskutočnenom dňa 29. novembra 2012, rozšíril žalobné dôvody, prvostupňový súd postupoval v súlade so zákonom, keď na tieto žalobné dôvody súdu doručené až po uplynutí zákonom stanovenej lehoty, v ktorej možno rozširovať žalobné dôvody nezákonnosti napadnutého rozhodnutia, pri rozhodovaní neprihliadol a v napadnutom rozsudku sa nimi nezaoberal.

Čo sa týka námietky žalobcu, že prvostupňový súd mu nedoručil písomné prílohy žalovaného uvedené v odôvodnení rozsudku na strane č. 4, 3 odseku v prvej vete (vyjadrenie žalovaného z 13. septembra 2011), čo považoval za porušenie svojich práv a právom chránených záujmov v súdnom procese, odvolací súd konštatuje nasledovné. V súdnom spise sa nachádzajú dve vyjadrenia žalovaného, a to vyjadrenie k žalobe z 13. septembra 2011, ktoré bolo doručené súdom žalobcovi spolu s predvolaním na pojednávanie na deň 5. apríla 2012 (prevzal 14. marca 2012) - a vyjadrenie k doplneniu žaloby z 27. apríla 2012, ktoré bolo doručené žalobcovi spolu s predvolaním na pojednávanie na termín 29. novembra 2012 (prevzal 16. novembra 2012). Za tohto stavu vo veci odvolaciemu súdu nezostávalo nič iné ako vyhodnotiť uvedenú námietku žalobcu ako neopodstatnenú.

Zároveň odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že skutočnosti uvádzané žalobcom v odvolaní, nad rámec žalobných dôvodov, nebolo možné v odvolacom konaní zohľadniť.

V súvislosti s odvolacími námietkami, ktoré žalobca doplnil v podaní označenom ako doplnok odvolania č. 1, doručený odvolaciemu súdu dňa 23. februára 2012, odvolací súd konštatuje, že na uvedené podanie nemohol prihliadať, nakoľko pri uplatnení koncentračnej zásady, na základe ktorej je krajský súd ako súd prvého stupňa viazaný rozsahom žalobných námietok, je i súd odvolací viazaný rozsahom odvolacích námietok, ktoré majú svoj základ a vyvstávajú z rozsahu tých žalobných.

Skutočnosť, že žalobca až v priebehu konania pred prvostupňovým súdom označil dôkazy, o ktorých sa domnieval, že odôvodňujú obnovu daňového konania, odvolací súd nemohol vyhodnotiť v jeho prospech. V prípade produkovania nových dôkazov, ktoré neuplatnil v rámci preskúmaného konania pred správnymi orgánmi, bolo vecou žalobcu využiť zákonný postup v zmysle zákona č. 511/1992 Zb.

Odvolací súd zistil, že odvolanie žalobcu neobsahuje žiadne právne relevantné tvrdenia a dôkazy, ktoré by mohli ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

Krajský súd sa posudzovanou vecou dôsledne zaoberal a vyvodil správne skutkové aj právne závery, ktoré náležite aj odôvodnil a s ktorými sa odvolací súd v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. v celom rozsahu stotožnil, vychádzajúc pritom z odvolania, ako aj z rozsahu a dôvodov podanej žaloby.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací napadnutý

rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 a s § 219 ods. 1 potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol súd s poukazom na ust. § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s ust. § 246c veta prvá O.s.p a s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. v súlade s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi ich náhradu nepriznal, pretože nebol v tomto konaní úspešný.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.